

עיתונות

הראיון שלא היה

איך הופיע ראיון בערדי

עם הרמטכ"ל

בעיתונו של משה דיין?

עורכי עיתוני הערב לא האמינו למראה עיניהם. בערב ראשיהשנה, כאשר יצאו לאור גיליונות עיתוני הערב, נדמה היה להם כי משה דיין היכה אותם שוב מכה ניצחת.

המסורת העיתונאית הישראלית, הגורסת שעיתוני ערב-הג חייבים להיות מכובדים ככל האפשר, אפילו אם יהיו כתוצאה מכך משעממים ובלתי-גיתנים-לקריאה, מחייבת להשיג בשוק. ראיון עם ראשיהממשלה השנת מרואיינים רמיימלה ככל שניתן עומד בראש טולם העדיפויות. ואת זה הצליח השנה להשיג ידיעות אחרונות, על-פי התור, כשברור שבכרביהתג הבא יעניק ראשיהממשלה את הראיון המסורתי



מערכת "היום הזה" למי יש יותר כבוד?

שלו, ויחזור על אותם הדברים בדיוק, לעיתון המתחרה, מעריב. כדי שלא להפחית מכבודו השיג מעריב עבור קוראיו שני ראיונות מיוחדים לחג, במטרה לפצותם על העדר הראיון עם ראשיהממשלה. היו אלה ראיונות מייד חדים עם גולדה מאיר ועם אריק שרון. עם לא די בכך, ערך מעריב סימפוזיון ונקם על שורה שלמה של אישים נכבדים, משרי-הביטחון שימעון פרס ועד לס. יזהר וייגאל ידן.

ספק אם מישו מהקוראים הצליח לקרוא את כל הראיונות עד תומם. אבל די היה לו להעיף מבט ברשימת המרואיינים, כדי לדעת שהוא מחזיק בידיו עיתון "חשוב", ונמצא בחברה מכובדת. אולם הראיונות שהופיעו שהופיעו הצהירו גים המסורתיים היו כאינו-כאפס לעומת הראיון שהופיע בעיתונו של משה דיין, היום הזה. היה זה ראיון, שתעריפו בשוק הראיונות עולה אפילו על זה של ראשי הממשלה: ראיון בלעדי ומיוחד עם הרמטכ"ל.

הכרזות מוכרות. עורכי מעריב וידי עות אחרונות לא יכלו להאמין כי אומנם הצליחו עורכי היום הזה להשיג ראיון לקראת השנה החדשה. אבל הדברים היו מודססים שחור על גבי לבן בגליון ערב החג של היום הזה. בראיון מוטה גור הכריז בראיון הכרזות סנסציוניות, דוגי

תמונה שפורסמה בשבועון הצרפתי פארי מאקי. מימין: אלי לנדא, משה דיין, אורי אורן.



צוחקים ישובו על ספסל הנאשמים



הם נאשמו שהתעללו באשה בת 72



בשעה שהם שדדו אותה במיטתה

אך אסתר אלגזי לא היתה מסוגלת להשיב להם, אפילו רצתה בכך. היא פשוט לא שמעה דבר. הישישה חרשת לחלוטין, ובלילות היא מנתקת את מכשיר-השמע המסייע לשמיעתה במשך היום והמותקן באוזנה. נוסף על כך מושתל בליבה החולה קוצבילב.

כאשר גילו החשודים כי אין כל דרך להביאה לידי כך שתיענה להם, התכנסו. הפכו אותה על פניה, לחצו שוב את הכרית לראשה וחיפשו במיטה עד שמצאו שלשה-ארבעה אלנקים מוסתרים, ובתוכם כאלפיים לירות בסך-הכל. כן מצאו טבעתי זהב, שעון ותכשיטים אחדים.

השעה היתה המשושלושים לפי נוח בוקר. שלוש דמויות ירדו ממכר בית בחזית הבית מיספר 9 ברחוב כנפרי נשרים ברמת-גן, ומיהרו להיבלע בחצר. דלת-הכניסה של הבית הישן והבורד, החדר קומתי, נפרצה בעזרת מברג תוך שניות ספורות. שלושת הצעירים, שהיו מצויידים בכרי בעיני-גרב, התגנבו חרש בנימה. שם, במיטתה, שכבה אסתר אלגזי בת ה-72 וקראה עיתון, כיוון ששנתה נדדה. לא היתה בדירה נפש חיה מלבדה. אסתר הישישה לא שמעה כלל כיצד נפרצה הדלת, לא שמעה כיצד פרצו שלושת השודדים לחדר. רה. היא לא חשה אפילו כשהחלו מחטטים במיטתה.

היא הפנתה את ראשה רק כשאחד הבירי יונים הלם בראשה באקדה. השלושה החלו צועקים, "איפה הכסף?" אך היא לא הבינה. הם לחצו כרית על פניה, כדי שלא תפרוק בזעקות, ואחר-כך כיסו את ראשה בשמי כה. מפעם לפעם היו מסירים את השמיכה לרגע, כדי להלום בראשה של הישישה ולשאלו שוב ושוב: "איפה התכשיטים? איפה הכסף?" הם חשבו שהיא משימה עצמה מתעלפת או מתה. כדי להימלט מאלימותם הפרועה.

מת: "זה"ל לא יופתע פעם נוספת" או "לדעתי, מצב האחוקה והתחזוקה בימ"חים הוא כיום בהחלט מתקבל על הדעת" או: "לא ידוע לי על תופעות שליליות בצבא." הדברים נשמעו מוכרים. הם דמו להפי לראיון שאמר הרמטכ"ל בראיון מייד חד לשבועון "זה"ל במחנה, שהתפרסם ימים ספורים קודם-לכן. אבל בכך לא היה כדי לשכך את הזעם. שיחות-טלפון גר עמות התעופפו בין מערכות העיתונים לבין לישכת דובר "זה"ל, כדי לברר כיצד העו הרמטכ"ל להעניק ראיון בלעדי לעיתונו של דיין.

דובר "זה"ל גאלץ לפרסם מייד הודעה שהכחישה כי הרמטכ"ל העניק ראיון כל-שהו להיום הזה. ואומנם, מוטה גור לא העניק ראיון כזה. הראיון עימו, שפורסם בהיום הזה, היה העתק של הראיון שר העניק הרמטכ"ל לבמחנה. עורכי עיתונו של משה דיין פשוט שכחו לציין עובדה שולית זו.

ביטחון ספינת השוטים

חמישה פלסטינים שהגיעו בסירה לחוף תל-אביב הפכו לפארסה את אמצעי-הביטחון על החוף

מתרחצי ראשיהשנה, שהעדיפו את חוף ימה של תל-אביב על פני בתי-הכנסת. היו עדים למחזה שהזכיר חלום בלהות מהעבר הקרוב. אל חוף הים, מול מלון פלאדה, שהמה אלפי מתרחצים, התקרבה סירת-מירוח מר טורית מהירה, שעל חרטומה היתה רשר מה הכתובת הערבית אבו סמיר (ולא איסמעיליה כפי שהוא פוענה בטעות בי עיתונים).

מתוך הסירה זינקו אל החוף חמישה גברים חסונים, לבושים בסרבליים. חזר תם העידה עליהם כי אינם נמנים עם השייטים הקבועים בחוף תל-אביב. הם יכלו לצאת מהסירה, לשלוף תתי מקלעים או רובי-סער, לירות בהמון שהצי טופף על החוף, להטיל לעברו רימוני-יד ולפוצץ חומרי-חבלה. הנחיתה המזורה יכולה היתה להסתיים באחת הטרגדיות הנוראות ביותר, למרבה המזל היא התי גלתה כפראסה.

החשד לא הופרך. חמשת השייטים העליונים, ססוגי הוויסקי, בירכו את מת רחצי החוף לשלום, נופפו בידיהם לכל עבר, המתניו בשלווה דקות ארוכות עד שהגיעו למקום כוחות המישטרה שעצרום. במשך 24 שעות אפפה תעלומה את הפרשה. חרושת השמועות עבדה כמלוא הקיטור, סיפקה חומר למכביר בתקופה הסובלת ממחסור בידיעות מרעישות.

רק אחרי חקירה הסתבר כי חמשת ה נוחתים בחוף תל-אביב לא היו אלא חמי שה פליטים פלסטינים, המתגוררים במצ-ריים. לטענתם גנבו סירה כדי לבקר את קרובי משפחתם בעזה. כשאלו הדלק בר מיכלי הסירה, נצמדו לספינה טורקית ש פגשו בלבנים, שמשכה אותם עד מול החוף התל-אביבי.

מאחרי הסיפור התמים צצו כמה חשי דות. הסתבר כי אחד הנוחתים החזיק בר כיסיו עזרת-היבר תקפה באשף. החשד כי היו אלה מחבלים, שניסו לבצע פיר גוע בחוף בחג וחזרו בהם ברגע האחר רון מסיבות בלתי-ידועות, לא הופרך כליל. הסתבר כי אמצעי הביטחון שנבקטו מאז נחיתת הפידיאיון והשתלטותם על מלון סבו, אין בהם כדי לאטום את החוף כליל. לא היה זה מהדל של חיליהים או של זרועות הביטחון האחרות. אטימה מוחלטת של החופים היא פשוט בלתי אפשרית, כאשר מדובר בכלי-שיט קטנים דוגמת סירת-המירוח המצרית, בה הגיעו הפלס-טינים אל חוף תל-אביב.

גילוייה של סירה כזו הוא קשה ומסובך עוד יותר, כאשר מדובר בשיט לאור היום בים גדוע סירות ישראליות, מסירות-מיפרש ועד יאכטות בהם משייטים נופי-שים להנאתם. למרות הרשת הביטחונית הסבוכה, הי פרושה על החופים מאז ליל סבו, תמיד קיימת אפשרות סירה כלהיא תצלח להסתגן. למרבה המזל היתה זו סירה, ש נראתה יותר כספינת-ישוטים, שהבהירה אמת מרה זו לאורחי ישראל.